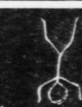

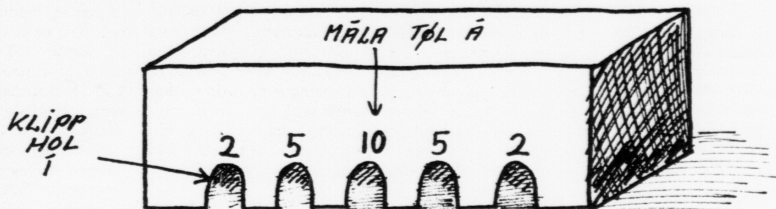

BARNA-SÍÐAN

VIT GERA EITT SPÆL

TÚ SKALT BRÚKA: EINA
SKÖGVAESKJU - SAKS-
4 KÚLUR BLÝANT.

- ① TÚ SKALT VERA EITT SINDUR BURTURFRÁ.
- ② TÚ HEYUR 4 KÚLUR. SKIFTIST AT RULLA KÚLUR NAR MÖTI HÖLUNUM.
- ③ UM TÚ IKKI RAKAR EITT HÖL - ER TANN KÚLAN AV.
- ④ TÚ KANNST KAPPAST VIÐ TÍNAR VINIR UM HVAR FÆR FLEST STIG.

T-søgurnar

Vit hava fingið nógvar T-søgur sendandi, og tá ið vit kastaðu lut imillum innsendararnar, varð tann hepnir vinnarin

Maria Mohr Edvinsson á Sandi.

Her eru nakrar av søgunum:

Tummas tók tið til Tórshavnar, tað tók tveir timar, tí tysti Tummas; titaði til taxa.

Tá traff Tummas Tór, teir tinguðust; tekur tú til Tivoli? Tað tímdi Tór, Tummas tók taskuna. Teir trillaðu til Tivoli. Tá tónarnir tagdu, takkaði Tór Tummasi.

Tú tekur tina tasku, tú tekur tín tekniblokk, tú tekur triggjar tunnur, tunnu til tín, tunnu til Tummas, tunnu til Tom. Tröllini taka tykkara triggjar tunnur. Tá teknar tú tykkum triggjar trummur, Tummas tekur tvær, tá tekur tú tina trummu til tín, tú trummar TRUMM TRUMM til tröllini. Tá trillaðu tröllini tunnur tykkara til tykkum. Tá tagdi tú, tibetur.

Troytti Tollakur tók triggjar tunnuflakar, tað troyttaði Troytta Tollak, tí tann triði tunnuflakin tóktist tunnur. Troytti Tollakur teskaði til Trónða: »Tungt, tungt«. Teir tóku tiggju tøk, togaðu tunnuflakarnar turrar, tumlaðu til Tveroyrar, tað tók triggjar timar.

Veitst tú

at tenn tinar hava stóran týðning?

Magin hevur best av, at maturin er væl tugdur, áðrenn hann kemur niður í búkin — tí so er tað lættari at fáa tey evnini burtur úr matinum, sum tú hevur brúk fyri. Tí mást tú ansa væl eftir tonnum. Ikki bara tí, at tað er ringt at hava tannapinu, ella tí, at tað er keðiligt at hava handils-tenn, men tú skalt ansa væl eftir teimum, tí tað hevur allur kroppur tín best av.

Busta tenninar!

So at mat-molar ikki liggja og esja í muninum. Tí Karius og Baktus kunnu tá gera sær til góðar, og andi tín fer at lukta so illa, at fólk ikki torga at vera í nánd av tær.

Et rættan mat!

So at tú fært nóg nóg av kálki og vitaminum at tenn tinar kunnu vera sterkar og friskar. Tað styrkir eisini tenninar at eta turran fisk ella okkurt annað hart.

Finn fimm feilir!

Omna hevur fingið eitt nýtt spegl. Men tað er okkurt heilt galið við speglinum. Royn og finn teir fimm feilirnar!!

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Euthymius og spökilsíð

7. partur:

Viðferið varð aftur bundið á kamelarnar, og so hildu tey áfram.

Fyrst ríðu tey nökur hundrad fet ígjøgnum dalin. So komu tey til eina gotu, sum gekk niðan tær brøttu liðirnar. Við gotuna stóðu nökur fá trø, men nógvir stórir steinar — alt kastaði óhugnaligar, höttandi skuggar í mánalýsinum. Langt burturi hoyrdu tey sjakalarnar yla. Ein áarløkur tutlaði í dalinum. Annars var alt óhugnaliga kvirt. Bert av og á loysnaði ein steinur undir fótunum á kamelunum og bólaði við hvøllum brestum oman brekkuna.

Rásin gjørdist smalar, tey máttu fara av kamelunum og leiða teir. Fet fyrri fet gekk tað niðaneftir.

»Tað síðsta strekkið fáa vit ikki havt kamelarnar við!« rópaði Pambo.

Fylgið var nú steðgað á einum litlum slætta í fjallinum, á tveimum síðum var ógvuliga bratt uppfyri, og vinstrumegin var næstan steyrrætt niðurav.

»Um dagin ber til at klúgva niður handa vegin«, segði Pambo. »Men í myrkri er tað ikki ráðiligt.« — Ongin onnur gota gekk upp higar enn tann, sum tey júst vóru komin eftir.

»Vit mugu binda dýrini her«, segði kurvamakarinn. »Og síðan mugu vit festa á kyndlarnar«. Tey gjørdur skjótt av, og brátt logaðu triggir av kyndlunum. »Hesumegin gongur ein trongur stiggjur beint uppeftir«, Pambo peikaði á tann høga hamarin framman fyri teimum. »Vit mugu vera ógvuliga varin og ansa eftir hvørjum stigi, vit stiga, at vit ikki detta oman. Eg gangi fremstur, síðan haldi eg, at dreingirnir skulu ganga næstir mær. Difilius má taka sær av gentuni. — Tað er helst tryggast at ganga í miðjuni — so tygum, frúa, og dóttur tygara kunnu ganga har — Basilius gongur aftastur.«

»Skulu vit ikki gera fast á Cyrillu?«

»Tað hevði ikki verið so býtt. — Hava tit línu?«

Spakuliga fóru tey undir uppgonguna. Fet fyrri fet máttu tey tríva seg fram. Fet fyrri fet strevaðu tey seg uppeftir.

»Í ljósum er hetta nóg lættari«, flenti Pambo.

»Men eg hevði ikki sjálvur kunnað komið við tykkum á degi. Og um náttina nýtist okkum ikki at vera so rødd fyrri at verða sædd. Tí um onkur sær kyndlarnar, so heldur hann bara, at tað eru satýrarnir, sum halda stevnu her«. Tá ið tey høvdu gingið umleið 50 fet, komu tey til eina djúpa gjögv.

»Fýrahundrað fet afturat niðan ígjøgnum gjónna, so eru vit komin á mál«, segði Pambo.

Botnurin í tí trongu gjónni hevði eitt litið hall niðaneftir, har lá nóg leyst grót, og í fleiri støðum var ein bugur í gjónni, so hon eins og snaraði seg inn í fjallið. Har var nokk so illgongt.

»Nú snara vit bara eina ferð afturat til vinstru — so eru vit við hellið!«

Nú sást ein stór myrk hola í fjallinum, hálvavegna afturundir einum stórum tornarunni. Eini trý ella fyra kronglut trø stóðu har hjá eisini.

Pambo var fyrstur at fara inn í hellið. »Her er gott pláss til tykkum øll.«

Tey kannaðu hellið gjølla og lýstu í hvønn krók. Botnurin og síðurnar á tí vóru av myrkum blágrýti. Á miðjuni var hellið tvær manshæddir. Utvið veggirnar var so lagt, at Basilius neyvan fekk staðið upprættur. Pambo helt, at tað mundi vera eini 15 fet í tvørmát. Á leiðini niðan hevði Pambo greitt frá, at tað góða við hellinum var, at eingin sá tað fyrr enn hann stóð tætt hjá tí. Ein kelda var eisini í nánd. Eitt sindur ovari í gjónni. Tað bar eisini til at ganga upp gjøgnum gjónna heilt niðan á fjallið. Og haðani bar til at koma sær burtur til uppaftur meira oyðin og folkatóm pláss.

»Fyrst og fremst ræður um, at tit kynda bál í hellismunnanum. Tí her eru so nógvir sjakálar og onnur villdjór. — Kanska var tað best, um Difilius og Jóhannes komu við mær omanafur til kamelarnar, so kundu teir tikið tað mest neyðugu útgerðina aftur við sær longu í kvøld.«

Framhald